

Sygn. akt: I C 250/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Danuta Kozikowska

Protokolant: stażysta Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2019 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. K. (dawniej B.)

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 250/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. domagał się wydania nakazu zapłaty z weksła w postępowaniu nakazowym przeciwko M. K.(dawniej B.) i orzeczenie, iż pozwana ma zapłacić powodowi kwotę 2.788,90 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zobowiązała się przez podpisanie weksła w dniu 13 listopada 2015r. do zapłaty w dniu 13 listopada 2018 roku kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 3.301,90 złotych. W dniu 14 października 2018 r. powód wezwał pozwaną do wykupu weksła, po czym na konto powoda pozwana wpłaciła kwotę 513,00 złotych, jednakże później zaprzestała spłacania reszty roszczeń.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I Nc 3986/18.

Stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i sprawę przekazano do trybu zwykłego.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IC 250/19 upr.

Po wyznaczeniu terminu rozprawy Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do podania czy po wniesieniu pozwu pozwana dokonała wpłaty na poczet dochodzonej należności, przedłożenia dowodu doręczenia wypowiedzenia umowy pożyczki (...) i wezwania do wykupu weksła z dnia 2018-11-13 w terminie 7 dni pod rygorem pominięcia dowodów z tych dokumentów.

W wykonaniu zobowiązania powód podał, że pozwana po wniesieniu pozwu dokonała wpłaty na łączną kwotę 450,00 zł i w tym zakresie powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia i wnosząc o umorzenie postępowania w tym zakresie oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania albowiem do zapłaty doszło już po wniesieniu pozwu do sądu. Dołączył zestawienie wpłat na poczet umowy nr (...), kartę klienta, wypowiedzenie umowy pożyczki i wezwanie do wykupu weksla z dnia 2018-10-14 wraz ze śledzeniem przesyłek.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, ale stawiała się na rozprawę i złożyła wyjaśnienia. Wskazała, że z powodem zawarła umowę o pożyczkę w 2015r. i raty płaci na bieżąco i tylko miała zaległość w miesiącu listopadzie 2018r. Podała, że nie otrzymała wezwania do wykupu weksla, a po okazaniu weksla potwierdziła, że to był jej podpis. Podała, że stan cywilny zmieniła we wrześniu 2018r. i nie zmieniła miejsca zamieszkania. Przedłożyła 11 dowodów wpłaty, mówiąc, że nie przedłożyła wszystkich dowodów wpłaty. Podała, że z powodem zawarła jeszcze jedną umowę, a rata z tej umowy wynosi 207 zł. Podniosła, że nikt nie negocjował z nią warunków umowy pożyczki. Podniosła, że prowizja była wysoka i gdyby nie jej wysokość to miałyby spłacać pożyczkę. Podała, że pożyczkę spłaca regularnie i było jej przykro, że umowa ta została wypowiedziana. Wniosła o oddalenie powództwa(k. 42-42 v akt).

W związku z tym, że pozwana podała, że dokonała ponownej wpłaty raty na rzecz spłaty pożyczki Sąd zobowiązał w jaki sposób powód dokonała zarachowania wpłaty oraz czy warunki pożyczki były z pozwaną uzgadniane. W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu powód podał, że pozwana w dniu 28 marca 2019r. dokonała wpłaty na łączną kwotę 400,00 zł i w tym zakresie powód cofnął pozew wraz z zrzeczeniem się z roszczenia oraz wniósł o zwrot kosztów procesu z uwagi na zapłatę po wniesieniu pozwu. Ponadto podał, że pozwana wyraziła zgodę na koszty pożyczki, co wynika z zapisu we wniosku o pożyczkę. Do odpowiedzi dołączył umowę pożyczki nr (...) z dnia 2015-11-13 i kalendarzem spłat (...) i załącznikiem nr 1, wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 2018-10-14 wraz z dowodem nadania, wnioskiem o udzielenie pożyczki(k.45- akt)

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia powódka podała, że nie wiedziała, że pożyczka była ubezpieczona, a koszty pożyczki tak wysokie. Podała, że do ręki dostała 2.500,00 zł. Wskazała, że pożyczka została rozłożona na 48 rat. została wypowiedziana. Nie kwestionowała wysokości wpłat na poczet pożyczki opisanej w pozwie oraz późniejszych pismach procesowych. Ponadto podała, że nie doczytała warunków udzielenia pożyczki, ponieważ zależało jej na gotówce. Wniosła o nieobciążanie jej kosztami pozaodsetkowymi(k. 71 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 listopada 2015 r. powód (...) S.A. z siedzibą w B. zawarł z pozwaną M. K. (dawniej: B.) umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.500,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 8.208,00 zł, która obejmować miała spłatę pożyczki oraz odsetki, koszt ubezpieczenia, opłatę przygotowawczą, wynagrodzenie umowne. Spłata miała nastąpić w 48 ratach zgodnie z harmonogramem spłaty w ratach miesięcznych, wynoszących po 171,00 zł. Ponadto pozwana złożyła do dyspozycji powoda weksel własny in blanco.

Na koszty pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 2015-11-13 składały się: koszt ubezpieczenia w wysokości 4.668,00 zł; opłata przygotowawcza w wysokości 516,00 zł; wynagrodzenie umowne w wysokości 524,00 zł.

Pismem z dnia 14 października 2018 r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z powodu niespłacania rat pożyczki zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat. Powód wypełnił również wystawiony weksel in blanco na kwotę 3.301,90 zł płatną w terminie określonym na dzień 13 listopada 2018 r. Wypowiedzenie umowy pożyczki oraz wezwanie do wykupu weksla pozwana odebrała w dniu 19 października 2018r.

Pozwana M. K. na dzień wniesienia pozwu tj. 23 listopada 2018r. dokonała wpłaty na łączną kwotę 5.419,10 zł. Po wniesieniu pozwu pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 850,00 zł. Łącznie na poczet umowy pożyczki pozwana wpłaciła kwotę 6.269,10 zł.

(**bezsporne i dowód:** weksel – k. 5 akt, deklaracja wekslowa wystawcy weksla – k. 53 akt, wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla – k. 6 i 33 oraz k.53 akt, dowód nadania pisma k.34-36 akt i 57-59 akt,

wydruk śledzenia przesyłek k. 37-39 oraz k. 60-62 akt, umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 2015-11-13 k.46-51 akt, kalendarz spłat k. 52 akt ,załącznik nr 1 do umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 2015-11-13 k. 54-55 akt, karta klienta k. 31 -32akt, zestawienie wpłat k. 33 akt i 63 akt, wnioski o udzielenie pożyczki k. 64-67 akt zeznania pozwanej k.71-71v akt oraz k. 42—42v akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie umowy pożyczki i załączników stanowiących jej integralną część oraz pozostałych dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda, których wiarygodności pozwana nie kwestionowała.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że pozwana zawierając umowę pożyczki godziła się na zasadnicze warunki na jakich umowa została zawarta. Umowa jest jednoznacznie sformułowana w zakresie głównych świadczeń stron, czytelna i nie budzi wątpliwości. Na pierwszej stronie umowy dokładnie wymienione są: wysokość pożyczki, całkowita kwota do zapłaty, wysokość raty miesięcznej oraz ilość rat. Z kolei w kalendarzu spłat dokładnie wymienione są: opłata przygotowawcza, ubezpieczenie, całkowita kwota pożyczki(kapitał) i wynagrodzenie umowne. Zgodnie z zasadą swobody umów strony mogą dowolnie układać wzajemne zobowiązania jeżeli działają w warunkach umożliwiających swobodne podejmowanie decyzji. Pozwana podpisała umowę pożyczki i jej załączniki w kilku miejscach, w tym na pierwszej stronie pod danymi dotyczącymi pożyczki nie ma więc podstaw by uznać, że warunki tej pożyczki (czyli opłaty i składowe pożyczki) nie były z nim indywidualnie uzgodnione i przez niego zaakceptowane. Pozwana nie kwestionuje zawarcie umowy, jednakże zakwestionowała wysokość kosztów pozaodsetkowych czyli: opłatę przygotowawczą(516,00 zł),wynagrodzenie umowne(524,00 zł)oraz ubezpieczenie pożyczki(4.668,00 zł).

Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 8.208,00 zł, która obejmować miała spłatę pożyczki oraz opłatę przygotowawczą, wynagrodzenie umowne i ubezpieczenie pożyczki, nie została spłacona w całości przez pozwaną, okoliczność ta jest bezsporna.

Zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 6 k.c. powoływanie przez stronę na fakt, powodujący powstanie określonych skutków prawnych, powoduje, że ciężar dowodu danego faktu ciąży po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W związku z tym to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania, kiedy i w jakiej wysokości dokonał spłaty pożyczki. Pozwana przedłożyła tylko część dowodów wpłat rat tytułem spłaty pożyczki, pomimo zakreślonego terminu, zatem pozwana nie wykazała, że dokonała więcej wpłat aniżeli wykazał to powód.

Podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Fakt zawarcia umowy pożyczki, warunków umowy oraz jej niespłacenia nie był przez pozwaną kwestionowany, za wyjątkiem wysokości kosztów pozaodsetkowych czyli: opłatę przygotowawczą, wynagrodzenie umowne(prowizja) oraz koszt ubezpieczenia.

W ocenie Sądu niezasadnym jest żądanie przez powoda kwoty 4.668,00 zł, stanowiącej koszt ubezpieczenia.

W ocenie Sądu w realiach przedmiotowej sprawy **koszt ubezpieczenia**, jakiego obciążenia pozwanej domaga się strona powodowa **jest wygórowana** w świetle przepisów prawa i doświadczenia życiowego, a kwestionowane w tym zakresie postanowienia są stosownie do treści art. 58 § 2 i 3 k.c. nieważne jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, czyli w okolicznościach przedmiotowej sprawy z zasadami uczciwości i rzetelności kupieckiej, co ogranicza w tym zakresie zasadę swobody umów.

Umowa łącząca strony miała charakter umowy konsumenckiej, co oznacza że na gruncie niniejszej sprawy zastosowanie miały przepisy ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. z dnia 17 czerwca 2011 r. nr 126, poz. 715).

Wskazać należy, że określona w umowie pożyczki gotówkowej nr (...) opłata przygotowawcza i wynagrodzenie umowne (prowizja) nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonej wedle zasady przewidzianej w art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011 nr 126 poz. 715, jednakże dodatkowy koszt który obciąża pozwaną z tytułu udzielonej pożyczki w postaci koszt ubezpieczenia w wysokości 4.668,00 zł nie wyłącza możliwości uznania powyższych postanowień umownych za sprzecznych z zasadami współżycia społecznego z uwagi na stan faktyczny niniejszej sprawy. Podnieść należy, iż postanowienie umowy dotyczące nałożenia na pozwaną obowiązku zapłaty bardzo wysokich kosztów ubezpieczenia, o wartości stanowiącej około 186,7 % kwoty uzyskanej przez pozwaną pożyczki, co wynika z postanowień umowy zawartych z części B-Główne dane dotyczące pożyczki są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego rozumianymi jako zasady rzetelności i uczciwości kupieckiej oraz nadużycia pozycji pożyczkodawcy jako podmiotu profesjonalnego. Nie ulega wątpliwości, że koszt ubezpieczenia stanowił dodatkowy zysk pożyczkodawcy, przy czym z treści umowy nie sposób wywieść w jaki sposób został określony jej wysokość. Umowa nie zawiera bowiem żadnych regulacji wskazujących sposób jego wyliczenia. Pozwana była zaskoczona, że koszty ubezpieczenia były tak wysokie (patrz: k. 71 akt). Okoliczność w ocenie Sądu świadczy zatem o ich arbitralnym ustaleniu przez pożyczkodawcę, zaś jej wysokość w stosunku do kwoty pożyczki przez pozwaną uznać należy za nadmiernie wygórowane i nieakceptowalne w świetle zasad współżycia społecznego. Podkreślić również należy, iż Sąd uznał, że uwzględnienie roszczenia powoda w części odnoszącej się do spornych kosztów ubezpieczenia pozostawałoby w rażącej sprzeczności z takimi normami moralnymi godnymi ochrony i przestrzegania w społeczeństwie, a wpisującymi się w zasady współżycia społecznego w kontekście art. 5 k.c., jak zasada ochrony strony słabszej przed silniejszą oraz uczciwości w stosunkach cywilnoprawnych i lojalności wobec partnera.

Wskazać należy, że w doktrynie i judykaturze uznaje się, że postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację takich wartości jak: uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość są uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Tak w szczególności kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki pomiędzy partnerami umowy. I to właśnie brak równowagi kontraktowej jest najczęściej wskazywanym przejawem naruszenia dobrych obyczajów drogą zastosowania określonych klauzul umownych. Klauzula umowna która nie została uzgodniona indywidualnie należy uznać za niedozwoloną, jeżeli naruszając zasadę dobrej wiary, powoduje istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw obowiązków kontraktowych na niekorzyść konsumenta, przy czym rzeczą sądu jest ocena czy nierównowaga jest istotna, czyli rażąca w rozumieniu przepisu prawa polskiego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 w sprawie I CK 832/04 pr. Bank. 2006 nr 3 s.8)

Dla uznania klauzuli za niedozwoloną, poza kształtowaniem praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi zwyczajami musi ona rażąco naruszać jego interesy. Nie jest wystarczające ustalenie nierównego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest stwierdzenie prawnie relewantnego znaczenia tej równowagi (rażące naruszenie interesów konsumenta).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż żądanie kosztów ubezpieczenia w wysokości 4.668,00 zł jest niezasadne stosownie do treści art. 5 k.c. oraz art. 58 § 2 i 3 k.c. oraz jest naruszeniem klauzul abuzywnych przewidzianych w art. 385¹ § 1 k.c., dlatego powództwo zostało oddalone.

Rozważenia też wymagało **koszt ubezpieczenia** stanowi naruszenie klauzul abuzywnych.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek.

Zgodnie z § 3 cytowanego artykułu niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. Przy czym ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie spoczywa na tym kto się na to powołuje (art. 385¹ § 4 k.c.). W niniejszej sprawie powód zobowiązany był wykazać, że postanowienia umowy w części dotyczącej kosztów ubezpieczenia zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną. Pozwana temu bowiem zaprzeczyła a powód nie wykazał tej okoliczności, pomimo, że był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nawet nie zaoferował na tę okoliczność żadnych dowodów. W tej sytuacji Sąd uznał, że koszt ubezpieczenia w wysokości 4.668,00 zł nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną.

Wskazała, że zależało jej na otrzymaniu gotówki w wysokości 2.500,00 zł i przystąpiła do umowy tylko w kształcie zaproponowanym przez powoda bądź jej w ogóle nie zawierać. Zapis zatem, że Potwierdzam fakt , że udzielono mi wyczerpującej informacji na temat warunków i kosztów pożyczki oraz zapisów umowy pożyczki . Jednocześnie stwierdza, że (...) SA zapewnił mi możliwość otrzymania pełnej informacji zgodnej z treścią wniosku o pożyczkę niezbędnej do podjęcia decyzji o skorzystaniu z oferty (...) SA nie jest w okolicznościach niniejszej sprawy dowodem, że pozwana miała faktyczną możliwość wpływania skorzystania lub nie skorzystania ubezpieczenia , a tym bardziej, że miała wpływ na wysokość kosztów ubezpieczenia .

Kolejnym wymaganym przez ustawę wymogiem uznania klauzuli umowy za niedozwoloną jest ustalenie, że kształtuje ona prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. W doktrynie i judykaturze uznaje się, że sprzeczne z dobrymi obyczajami są postanowienia, które naruszają równorzędność stron stosunku prawnego, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Nierównowaga kontraktowa na niekorzyść konsumenta pozostaje sprzeczna z dobrymi obyczajami, gdy można rozsądnie założyć, że kontrahent konsumenta traktujący go w sposób sprawiedliwy i uwzględniający interesy konsumenta nie mógłby racjonalnie się spodziewać, że konsument zaakceptowałby w ramach negocjacji klauzulę będącą źródłem tej nierównowagi. Ewidentnie w umowie pożyczki zawartej przez strony ma miejsce brak równowagi kontraktowej. Jest ona nieekwiwalentna. Nałożenie na pozwaną obowiązku zwrotu kwoty 8.208,00 zł przy pożyczce w kwocie 2.500,00 zł jest nieuczciwe, nielojalne, nierzetelne i stanowi wykorzystanie dominującej pozycji profesjonalisty. Pozaodsetkowe koszty pożyczki czyli opłata przygotowawcza, wynagrodzenie umowne i koszt ubezpieczenia, wynosiły kwotę 5.708,00 zł i stanowiły prawie 228,32 % kwoty pożyczki. W ocenie Sądu takie ukształtowanie przez powoda obowiązków pozwanego było działaniem wbrew dobrym obyczajom.

Niewątpliwie ustawowym wymogiem dla uznania klauzuli za niedozwoloną, jest uznanie, że rażąco narusza ona interesy konsumenta. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości i nie wymaga szczególnego uzasadniania fakt, że konieczność zapłaty kosztów ubezpieczenia w kwocie 4.668,00 zł, przy pożyczce w wysokości 2.500,00 zł i dodatkowym pobraniu wynagrodzenia umownego i opłaty przygotowawczej rażąco narusza interesy pozwanej. Tym bardziej, że powód w żaden sposób nie wykazał zasadności żądania tych kosztów w tak znacznej wysokości.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zapisy umowy o kosztach ubezpieczenia są klauzulami niedozwolonymi w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną kształtują obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interes pozwanej.

Nie budzi wątpliwości, że wynagrodzeniem za korzystanie z cudzego kapitału są odsetki. Dodatkowe opłaty mogą być pobierane ale winny stanowić marginalną część wynagrodzenia pożyczkodawcy i powinny być usprawiedliwione konkretnymi okolicznościami. Powód za udzielenie pożyczki naliczył opłatę przygotowawczą w kwocie 516,00 zł oraz umowne wynagrodzenie (prowisja) w wysokości 524,00 zł. Ich wysokość nie jest nadmierna i niewątpliwie uzasadniona kosztami związanymi z udzieleniem pożyczki. Koszt ubezpieczenia czyli dodatkowe opłaty w wysokości około 186,7 % udzielonej pożyczki jest w istocie próbą obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Umowa zatem łącząca strony jest ważna za wyjątkiem zapisu określającego wysokość kosztów ubezpieczenia w wysokości 4.668,00 zł.

Z tych względów, że pozwana dokonała spłaty pożyczki w wysokości 6.269,10 zł, a więc zaspokoila roszczenie powoda(splata kapitału +opłata przygotowawcza+ wynagrodzenie umowne), Sąd stosownie do art. 720 k.c. oddalił powództwo w całości.

Co prawda powód ograniczył żądanie o łączną kwotę 850,00 zł, ponieważ pozwana dokonała wpłaty na poczet przedmiotowej pożyczki w wysokości 850,00 zł, po wniesieniu pozwu, jednakże w świetle powyższych okoliczności Sąd uznał za niedopuszczalne ograniczenie roszczenia, ponieważ jest to sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego(patrz: art. 203 § 4 k.p.c.)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów.

SSR Danuta Kozikowska